

σὰν ἀράχαι σφίγγουν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ σκιάζουν τὴν καρδιά του.

*

Ὁ ἄνθρωπος βλέπει ἔμπρὸς μὲ τὸ κεφάλι περήφανα ὑψωμένο καὶ προχωρεῖ· μὰ κάθε βῆμα του παρακολουθοῦν βαρεῖά, πυκνά, τὰ μαῦρα σύγνεφα τοῦ περασμένου.

*

Ἡ Ζωὴ — μιὰ μαύρη παροδικὴ σκιά, ἓνα σκληρὸ παιγνίδι, μιὰ μανιωμένη θάλασσα ποῦ πρέπει νὰ διαβῆ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ταξεῖδι τοῦ πόνου.

*

Ὁ ἄνθρωπος — ἓνα σάπιο ξύλο μέσα στ' ἄγρια κύματα τῆς Ζωῆς.

*

Ὅ,τι θάνατον καλοῦμεν εἶνε ἡ αἰώνια Ζωή . . .

*

Ἄνθρωπε — κάθε μόριον τῆς ὕλης σου πρέπει νὰ ἐξαγισθῆ εἰς ὀδύνας γιὰ νὰ φτερουγίσῃ ἐλεύθερα στὴν ἁρμονίαν τῆς ἀστείρευτης ἡλιοπηγῆς.

*

Ἄνθρωπε — μάθε ν' ἀπολαμβάνῃς τὸν Πόνον, ὅπως ἀπολαμβάνεις τὴν ἡδονή· αὐτὴ εἶνε ἡ Φιλοσοφία τῆς Ζωῆς.

*

Ὁ ἄλυσσοδεμένος τῆς ἐπιστήμης βράχος εἶνε ὁ αἰθέριος Ναὸς ποῦ ἡ αἰωνιότης κυφορεῖ καὶ ἡ ἀθανασία στολίζει μὲ τὸν ὀλόχρυσο βωμό της.

*

Τὸ στερέωμα ψηλὰ εἶνε γεμάτο ἀπὸ Δυνάμεις, ποῦ λάμπουν μεταξύ των καὶ σιωποῦν διὰ τοὺς ἀνθρώπους· μὰ ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ τὰς λαμπερὰς Δυνάμεις τῶν κόσμων, γιὰτὶ εἰμπορεῖ νὰ τὰς ἀμαυρώσῃ καὶ αὐτάς.

[Ἀλεξάνδρεια, Μάιος 1911]

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ANIMULA BLANDULA

ΠΛΑΤΑΝΙ θεογέννητο, στοιχειὸ ἀνεμοθρεμμένο,
μὲ μιὰ ὀλοπράσινη ζωὴ στὰ σύγνεφα ὑψωμένο,
συχνὰ ἡ ψυχὴ μου πίστεψε πῶς ἦταν ἀδελφή σου
κ' εἶνε λιγότερο λούλουδο στὴ ρίζα τῆ δική σου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ